

sømmes eller ligefrem gaar i Glemmebogen. Dette Spørgsmaal vedrører ikke direkte den nye Lov, men man tør maaske kunne vente, at Rigsdagen ved at beskæftige sig med denne faar Interesse for ogsaa at faa oplyst, hvorledes Statens egne Fiskerirettigheder udnyttes“. Og i Anledning af denne Udtalelse tilføjer Redaktøren, og Redaktøren af Ferskvandsfiskeribladet er ingenlunde Socialdemokrat, følgende Bemærkning, som jeg maaske ogsaa maa have Lov til at oplæse: „Her“ — det vil sige med Hensyn til Ferskvandsfiskeriet — „bør undtages saadanne Vande, som helt eller delvis tilhører Staten eller er under dens Kontrol, da det formentlig vilde være den bagvendte Vej at gaa, hvis man vil fremme vort Ferskvandsfiskeri, samtidig at splitte Fiskeretten paa flest mulige Hænder. Thi er der noget, der trænger til at komme under Statens Opsyn og Drift, er det ganske sikkert Ferskvandsfiskeriet, og det kan kun ske ved, at Staten overtager flest muligt af de frie Vande, da en effektiv Udnyttelse saa godt som ganske er udelukket under andre Forhold“.

Som det høje Tings Medlemmer vil se, har dels Betænkningen og dels disse Udtalelser i Ferskvandsfiskeribladet givet mig aldeles klart Ret i de Hovedsynspunkter, jeg fremhævede, da Lovforslaget var til Behandling første Gang her, nemlig at vi maa huske paa, at saavel Ferskvandene som Statens Have, altsaa Havet indenfor Søterritoriet, er det danske Folks Ejendom, og at vi maa vogte os for, at der i Loven indsniger sig Bestemmelser, som faktisk hviler paa den stik modsatte Tankegang, at det er den enkelte, der har Lov til i et Øjeblik at berige sig uden Hensyn til, om det skader det hele Samfunds Interesser, set i det lange Løb. Jeg tør maaske gøre opmærksom paa, at det desværre forholder sig saaledes, at vi ingenlunde altid lovgiver rationelt, fremtidsmæssigt set. Der er i Aar kommet en lille Afhandling, som jeg har faaet tilsendt; den er paa Tysk og hedder: „Gudenaan og dens Fiskeriforhold“. Denne Afhandling er forfattet af Magister Otterstrøm, der i denne Afhandling aldeles tydeligt indirekte siger, at de Synspunkter, jeg gjorde gældende ved Sagens første Behandling, netop er dem, der burde være de bærende i en Fiskerilovgivning, for saa vidt den vedrører Fiskeriet i det ferske Vand. Nu ligger Spørgsmaalene specielt med Hensyn til Gudenaan ikke for, men da det, der gælder for Gudenaan, selvfølgelig ogsaa gælder for Fiskeriet i alle andre ferske Vande, i hvilke Laks og Ørred gaar op eller eventuelt

i Fremtiden vil kunne komme til at gaa op, haaber jeg, at den højtærede Formand vil tillade mig at oplæse et Par Bemærkninger af denne Afhandling, der specielt handler om Gudenaan, for at jeg kan overbevise det høje Ting om, at de sagkyndige paa dette Omraade aldeles klart hævder det Grundsynspunkt, at det er Statens, Samfundets Interesser, man skal varetage, og at derigenem Enkeltmands Vel skal fremmes. Der staar her følgende: Hvad angaar Udnyttelsen af Fiskerimulighederne i Gudenaan, er det neppe til at betvivle, at de nuværende Bestræbelser ikke er helt tilfredsstillende. Det vilde være en stor Fordel, dersom Fangsten blev drevet saaledes, saavel med Hensyn til Aalefiskeriet som med Hensyn til Lakse- og Ørredfiskeri, at den hovedsagelig fandt Sted i Fangsindretninger, der laa saa nær ved Vandløbets Udmunding i Havet som praktisk muligt, og som spændte over Vandløbets hele Bredde, og at den foregik paa hele den Tid, da de omtalte Fisk vandrer. Under de foreliggende Forhold vil dette sige, at for Gudenaans Omraade vilde alle Aal fra Gebetet Syd for Resebro blive fanget i den derværende Aalegaard, naar de begiver sig til Havet, medens omvendt alle i Floden indvandrende Laks og Ørreder vilde blive fanget i Aalegaarden ved Frisen-vold, naar ikke Højvande eller Is ligefrem lægger Hindringer i Vejen. En saadan rationel Fangemaade vilde give den største Bruttofortjeneste, bl. a. fordi Fiskene vilde blive fanget i ubeskadiget Tilstand og derefter kunde blive opbevaret, indtil Prisen er god. Aalene vilde tilmed blive fanget som Blankaal og i denne Tilstand være værdifuldere, end naar de er gule Aal, men navnlig vilde paa denne Maade Udgifterne ved Fangsten blive smaa og Fiskeriets Nettoudbytte blive betydeligt forøget, idet et Par Mand vilde kunne overkomme det hele Fiskeri, tilmed med Redskaber, hvis Vedligeholdelse, naar de en Gang er anskaffede, vil være meget billig. Dersom man opgiver Aalegaardene og Fiskegaardene, maa mange Personer med talrige Redskaber, Aaleruser, Net og andet, gøre sig Umage for at fange den samme Fiskemængde tilmed med et mere usikkert Resultat.

Ærede Medlemmer vil høre, at det er præcis de Anskuelser, jeg har gjort gældende her i det høje Ting, den Gang Fiskerilovforslaget var til første Behandling. I Slutningen af sin Afhandling tilføjer Magister Otterstrøm, at saa vidt han kan se, — jeg skal ikke trætte det høje Ting med at oplæse den Passus —, er netop den Lov, som er vedtaget med Hensyn til Fiskeriet i